C(( ))MPANYIA VersusTeatre

ÓSCAR**JARQUE** CARLOS**MARTINHO** VIRGÍNIA**SÁNCHEZ**

EL TEMPS QUE CONTA

Escrita i dirigida per VIRGÍNIA**SÁNCHEZ**

Ajudantia de direcció MARTA**FONS**

GR&C Festival de Barcelona · TGB Teatre Gaudí Barcelona · Generalitat de Catalunya Institut Català de les Empreses Culturals · Ajuntament de Barcelona · inaem · clickline.com · DiR · Bonpreu

D'on neix el Temps que "conta"?
Nota de l'autora

Aquesta obra neix del neguit personal que m'ha acompanyat al llarg de la vida sobre el pas del temps. Des de ben petita (malgrat que suposadament quan ets un infant no tens gaire noció del temps) he tingut la sensació que cada dia viscut em restava una mica del temps que tenia a la meva disposició. M'imaginava una mena de barra de vida (com la que apareix als videojocs), on cada dia que passava suposava que la barra es feia més i més petita. Cada persona té la seva pròpia barra. N'hi ha de molt llargues, però també n'hi ha d'algunes obscenament curtes.

Feia molt que em preguntava com s'ha de viure sabent que a la teva barra li queda poc per posar-se en vermell (sense comptar a la gent d'edat avançada, suposava que la gent gran tenia tota una vida per fer-se a la idea) . La majoria de la gent vivim ignorants de quan passarà això. No saber si ens queda molt o poc temps pot ser desconcertant, però a la vegada ens ajuda a oblidar que sigui quina sigui la mida de la nostra barra de vida, algun dia s'esgotarà.

Amb els anys, vaig conèixer una persona amb la seva barra de vida a punt d'esgotar-se. Era una persona d'allò més interessant i intel•ligent. Però això no importava, la seva barra estava gairebé en vermell. Ho acceptava, però a la vegada, no ho acceptava. Tenia por i a la vegada, estava tranquil. Hi havia dies que malgrat estar malalt, i visiblement cansat, es resistia al seu destí. "És dur morir a la primavera"- em deia, com a la famosa cançó francesa de Jacques Brel "Le moribund". Al final, va marxar just abans de donar pas a la primavera (m'agrada pensar que va ser decisió seva).
Reconec que aquest neguit que m'ha perseguit al llarg de la vida és una font d'emocions gens agradables. L'ansietat que provoca el fet de tenir la sensació que cada dia t'estan robant una cosa, i no una qualsevol, la més important: el temps, em fa difícil relaxar-me i gaudir del moment present.

El temps que "conta" neix d'aquest neguit. Neix de la necessitat de trobar un sentit a cada moment de la vida. Neix de voler donar un sentit a la nostra existència. Com et plantejaries la vida si sabessis que el teu temps s'esgota? Què faries? Quines relacions voldries recuperar? Quines coses que no has dit, diries? Quines coses que no has fet, faries?.

La vida em va portar a conèixer a un familiar d'una persona que havia patit una malaltia poc comú: l'Atàxia de Friedrich. Aquesta malaltia (bastant semblant a l'ELA) va acompanyar al seu familiar fins al final. M'explicava que cada dia que passava la seva malaltia el feia perdre alguna facultat i una mica de la seva independència. Tot i així, lluitava per poder continuar viu un dia més. Vaig pensar llavors (i ho continuo pensant) que és un acte terriblement valent. Aquesta persona sabia que cada dia que passava li restava del poc temps que li quedava, i a més, sabia que cada dia era un pas més que feia avançar la seva malaltia.

"És com un compte enrere"- vaig pensar. Un compte enrere on cada dia és una benedicció, però també una condemna.

Després de parlar amb el familiar d'aquesta persona vaig prendre la decisió d'escriure aquesta obra. Volia transmetre tot allò que aquella persona, que mai vaig poder conèixer, m'havia ofert com a regal: que cada moment és important, que la vida no es pot mesurar en mesos, ni en anys, la vida és cada segon que vivim i que mai és massa tard; que el temps ens conta moltes històries, però que som nosaltres qui les hem de viure i que la vida no sempre sona bé, però que precisament per això, quan t'ofereix una bona cançó, t'has d'aixecar i ballar.

VirgíniaSánchez

Sinopsi

Dos germans, l'Aitor i el Toni, es retroben per assistir a l'enterrament del seu pare després de cinc anys sense veure's. El Toni pateix una greu malaltia degenerativa i vol recuperar el temps perdut amb el seu germà. Tots dos descobriran que el temps no retrocedeix, però que ens conta moltes històries si estàs disposat a escoltar-les.

Un viatge senzill, però emocionant, per la història d'aquests dos personatges que durant aquest petit marc temporal ens descobriran el que és realment important a la vida. A través dels seus ulls potser podrem trobar una manera diferent de veure i valorar el que ens envolta i a nosaltres mateixos.

Els intèrprets

LÍDIA
Virginia **Sánchez Peiró**

Aquesta actriu i dramaturga catalana va cursar els seus estudis d'interpretació al Col.legi de teatre, tot i que es va endinsar al món del teatre molt abans, al taller teatral La Tarima, conduït per la Mònica Luchetti, gràcies al qual va poder acumular experiència al Cafè-teatre Llantiol, on va començar a donar vida als seus propis textos.

Va participar com a actriu a l'obra Elsa Schneider (Sergi Belbel), dirigida per la Teresa Canes I l'Aleix Rengel i, poc després, va estrenar el seu primer text teatral llarg Olor d'ocell, dirigit per l'Alfred Luchetti i a on hi participava també com actriu. Estrenada al Teatre de Ponent i posterior temporada al Teatre Versus.

Temps després, i conjuntament amb altres cinc actrius, va fundar la companyia Des-penjades, companyia amb la que va estrenar dues obres d'autoria pròpia: Des-penjades (que va donar nom a la companyia) i War-ning. Totes dues estrenades al Teatre de Ponent i, en el cas de Des-penjades, amb posterior temporada al Teatre Versus.

La seva següent obra de teatre Els forats de casa, dirigida per la Mònica Luchetti, es va estrenar i va fer temporada a Barcelona, al Teatre Versus, i a on també hi participava com actriu.

També va formar part del grup teatral Gracias a Ramón (Jordi Cadellans, Sergi Cervera, Roger M. Puig) que es dedicava al teatre de petit format (micro-teatre) a domicili i on hi treballava com actriu i dramaturga estrenant dues peces pròpies amb ells: El nombre de la mesa de al lado (escrita i dirigida per la Virgínia), estrenada a Micro-teatro Madrid, Mini-teatres Barcelona, Micro-teatre Barcelona (obra que ha estat traduïda a l'anglès i al Romanès, i estrenada a EEUU I Romania) i Papeles. També van estrenar la peça Mis manos su capital, dirigida i escrita per Roger M. Puig.

Altres obres de petit format escrites per la Virgínia són: Parats (Festival Quars de teatre), Un tramvia anomenat desig (Festival Píndoles), Perdiendo los papeles (Micro-teatre Barcelona), Club Paraíso (Micro-teatre Barcelona), 2137 (Glops de teatre), Àngel Caigut (Mini-teatres Barcelona). Es va acostar al món audiovisual amb el guió de la websèrie El dia nou (que actualment és a Youtube) de cinc capítols i on també hi va participar com actriu.

Els intèrprets

AITOR
Óscar Jarque

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del teatre de Barcelona a l'especialitat de text.

Ha realitzat la dramatúrgia, conjuntament amb Jèssica Rimblas, d'"Estranha Forma de vida", on també va interpretar a Fernando Pessoa sota la direcció de Joan Maria Segura. Ha participat en altres produccions teatrals com: "Si no te hubiese conocido" al Centro Dramático Nacional amb direcció de Sergi Belbel, "Sopar amb batalla" Dir. Jordi Casanova, "L'amansi(p)ament de les fúsries" amb la Cia. Parking Shakespeare i direcció de Carla Rovira; "Luces de bohemia", "Tres Sombreros de Copa" i "Últimas tardes con Teresa" Dir. Frederic Roda; "Gerònimo Stilton, el musical" Dir. Àngel Llàcer; "Cafè Hippodrome" Dir. Rosa Molina; "Mares! maternitat a crits" Dir. Oriol Tarrasón, "Sota la Catifa" Dir. Òscar Molina; "Lo tuyo y lo mío" Dir. Joan Maria Segura; "Germans de Sang" Dir. Ricard Reguant; "La Peggy Pikit veu la cara de déu" Dir. Moisès Maicas o "Nit de Reis" Dir. Adrià Aubert.

Nominat com a millor actor al festival Apostroff'99 de Praga per la seva interpretació a "La Curva"; Dir. Antonia Castillo.

Al cinema ha treballat amb Robert Englund a "The night of the sinner" Dir. Alessandro Perrella, a més de participar en altres produccions com "En un parpadeo" Dir. Xavi Jordan, "Bucle" Dir. Héctor Zerkowitz o "Els passos perduts" Dir. Jordi Cadena.

També ha col•laborat a diversos curtmetratges com "Mònica" Dir. David Victori o "Kubller Ross" Dir. Xavier Pijuan. A la televisió ha participat a les sèries de Diagonal Televisió "Si no t'hagués conegut" i "Los herederos de la tierra".

Els intèrprets

TONI
Carlos **Martinho**

Carlos Martinho es va titular en l'especialitat d'art dramàtic al prestigiós Estudi Nancy Tuñón de Barcelona. I va seguir formant-se com a actor en tècniques interpretatives d'altres escoles i amb altres mestres com Juan Carlos Corazza o Javier Galitó-Cava.

Al llarg de la seva carrera professional ha treballat en nombrosos muntatges teatrals a sales alternatives de Barcelona com: "La conferència de Wannsee" dirigida per Pavel Bsonek , "Por" dirigida per Sergi Belbel dins de laboratori teatral "Peripècies de la Sala Beckett, "La importància de ser Frank" i "La cacera de l'ànec" dirigides per Jordi Oliver, "Los chicos de la banda" i "Acreedores" dirigides per Salvador Esplugues.

També ha destinat part de la seva carrera a treballar dins del món audiovisual participant en sèries tan reconegudes com: "Gavilanes" de Antena 3, "Pelotas" de TVE, "Infidels", "La Riera" i "Com si fos ahir" de TV3, "Secretos de Estado" a Telecinco i, més recentment "El Inocente" de Netflix, dirigida per Uri Paulo i protagonitzada per Mario Casas.

Fitxa artística

TEXT I DIRECCIÓ	Virgínia **Sánchez**
AITOR	Óscar **Jarque**
TONI	Carlos **Martinho**
LÍDIA	Virgínia **Sánchez**
AJUDANT DE DIRECCIÓ	Marta **Fons**
ASSISTENT LINGÜÍSTIC	Rafel **Pi**
ESCENOGRAFIA I IL·LUMINACIÓ	Xavier **Garcia**
MOBILIARI ESCENOGRÀFIC	Mobles **RAM, S.L.**
OBRA PICTÒRICA	Patricia **Cancelo**
VESTUARI	Raquel **Eme**
TÈCNIC I DISSENY DE SO	Felipe **Montecinos**
FOTOGRAFIA	Martí **Fradera**
PREMSA	Joan **Galí**
DISSENY GRÀFIC	Óscar **Jarque**
PRODUCCIÓ EXECUTIVA	Roxana **Díaz**
AJUDANT DE PRODUCCIÓ	Carlos **Martinho**
PRODUCCIÓ	Versus **Teatre S.L**

AGRAÏMENTS

Volem donar les gràcies a totes aquelles persones i entitats que ens han donatel seu suport i ens han ajudat en la creació d'aquest espectacle: A l'**ACAH** (Associació Catalana d'Atàxies Hereditàries) per la seva ajuda i molt especialment a l'**Isaac** per obrir-nos les portes de casa seva i donar-nos a conèixer aquesta malaltia tan dura com poc comuna que és l'Atàxia deFriedrich.

Al **Banc de moviment de Barcelona** per la cessió de la cadira de rodes i per la bona feina que fan cada dia ajudant a tantes i tantes persones que pateixenalgun tipus diversitat funcional. A la **Patrícia Cancelo**, artista multidisciplinària, per la seva aportació pictòrica creant aquests quadres tan meravellosos per l'espectacle.

I, finalment, agrair la participació de totes aquelles persones que, d'una manera totalment desinteressada i generosa, han format part d'aquest projecte en algun moment de la seva creació i ens han ajudat a créixer: **Manuel Dueso, Fermí Fernández, Jordi Cadellans, Anna Güell, Reynaldo Quijada, Cindy Lima, Agustí, Mars Rovell** i **Fernando Barbeyto.**

CONTRACTACIÓ

VERSUS TEATRE
C/Sant Antoni Maria Claret, 120
08025 BARCELONA
Telèfon: 93 603 51 61
email: produccio@versusteatre.com
www.versusteatre.com